

TEMNÝ
VOJVODA
GALEN FOLEY

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: nfo@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Tatiana Žáryová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Gaelen Foley: Duke of Shadows
preložila Miriam Ghaniová.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Copyright © 2019 by Gaelen Foley
All rights reserved
Translation © Miriam Ghaniová 2021
Cover Design © Barbara Baloghová 2021
Cover Photo © Mark Owen / Arcangel
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2021

ISBN 978-80-220-2363-4

PRVÁ ČASŤ

I

Lúpežník

Lady Portia Tennesleyová pevne zvierala kožené držadlo, aby si neudrela hlavu, zatiaľ čo koč pomaly drkotal po ceste. Odbočili z hradskej do tmavého lesa, kde mohli kone pokračovať najvyšším krokom.

Keď sa cesta pred nimi zúžila na listami zapadaný chodník široký sotva pre jeden koč, počula, ako kolesá škrípu a drevený podvozok protestne vŕzga, ako si mestský kočrazil cestu drsným terénom.

Srdce cítila až v hrdle. Hľadela cez otvorené okno na strieborné čepele mesačného svitu, ktoré prenikali hustou spleťou čiernych pokrútených stromov. Kde-tu sa predierali cez atramentovú temnotu hrubých hrčovitých konárov starých dubov, ovíjajúcich sa lián a hustého lístia.

Do tohto strašidelného, priam hrozivého výjavu sa do horúcej vlhkej júnovej noci ozývalo hlasné kvákanie žiab. Ohlušujúci orchester sa niesol nehybným tichom lesa.

Cestou síce povieval vánok, ale cez hustý porast lesa neprenikol. V ťažkom vzduchu sa vznášal puch odumretých rastlín, machu, vrstiev hnijúcich listov a bujnej vegetácie.

Ani sa človeku nechcelo veriť, že toto divoké miesto leží len niekoľko míľ od Londýna. Dnes v noci vyzeralo pusté Hampstead Heath ožiarené mesačným svetlom ako z iného sveta.

Nebezpečného sveta. Všetci vedeli, že toto miesto už od dávna slúži ako úkryt lúpežníkov, tak ako bol Cornwall útočiskom pre pašerákov a pirátov. Pri tej myšlienke jej po šiji stiekla kvap-

ka potu a vpila sa do čierneho čipkového goliera smútočných šiat, ktoré si obliekla, aby lepšie zakryla svoju identitu.

„Ach, moje staré kosti už veľa takéhoto trmácania neznesú,“ zašomrala pani Berryová vedľa nej. Aj ona sa pevne držala, ako by jej šlo o život.

„Už to nemôže byť ďaleko.“ Portia jej statočne kývla hlavou a potom znovu ostrážito vyzrela z okna.

Vedela len, že špehovia v korunách stromov si už mohli všimnúť ich prítomnosť a správy sa už možno niesli priamo ku kaptánovi podsvetia.

Úprimne dúfala, že ich aj so služobníctvom všetkých nepovraždia – hoci bolo už trochu neskoro zamýšľať sa nad tým, či je jej plán rozumný.

Snažila sa krotiť svoj strach, zatiaľ čo pozerala do tmavých hĺbín lesa a hľadala akékoľvek záblesky svetla, ktoré by prezrádzali skrýšu banditov.

Musela tam niekde byť.

Ako prehládávala temnotu, do koča vletel cez otvorené okno nočný motýľ. Okolo slabých svetiel lampášov po oboch stranách kozlíka poletovali roje drobných tvorov. Tento si na preskúmanie druhého lampáša vybral šikovnú skratku priamo cez kabínu koča. Cestou sa letmo obtrel Portii o nos a pošteklil ju ľahučkými hodvábnymi krídlami.

Odohнала ho rukou a zamračila sa – hmyz jej pripomínal snúbenca – ale nočný motýľ nebol nič. Podľa zvuku súdila, že na úbohom Cassiusovi a Denny na kozlíku hodujú krvilačné komáre.

„Au!“ počula zašomrať Dennyho. Statný mladý sluha jej dnes robil kočiša. „Tí malí bastardi ma žerú zaživa.“

„Dávaj si pozor na jazyk!“ upozornil ho komorník Cassius, ktorý sedel vedľa neho. „Mohla by ťa začuť dáma, ty chmuľo.“

„Uf, zabudol som. Prepáčte, že som nadával, lady Portia!“ zvolal Denny dozadu.

„Psst!“ vyprskla pani Berryová a vystrčila hlavu v čepci z okna, aby ho vyhrešila. „Buď ticho, ty Hromotík! Inak veľmi rýchlo zabudneš na komáre, keď nás obkľúčia zločinci. Mladý pochábeľ,“ zafrflala zavalitá gazdina a vtiahla hlavu späť dnu.

Pani Berryová dlho pracovala pre Portiinho bývalého nápadníka, ctíhodného Joela Claytona. Spolu s jeho komorníkom Cassiusom a verným (hoci nie najbystrejším) sluhom Dennym, ktorého zvykli volať Hromotík, boli všetci traja oddanými služobníkmi nezvestného fičúra a chceli svojho strateného pána späť takmer rovnako veľmi ako Portia. Len čo jej asi pred týždňom v mysli skrsol tento nebezpečný nápad, mala pocit, že jej pri tejto misii budú chcieť pomôcť. Preto ich vyhľadala a o všetkom im povedala.

A veruže mala pravdu, trojica sa k nej nadšene pridala.

Pravdupovediac, mala pocit, že Joelovi sluhovia sú trochu stratení, keďže im už vyše roka nikto urodzený nerozkazuje, hoci udržiavali jeho moderné staromládenecké izby v dokonalom poriadku – ako keby mal ten krásny ničomník kedykoľvek prihrmieť s vtípnou historkou o tom, kde, dočerta, celý rok bol.

Joelovi sluhovia poslúchali Portiine príkazy o to ochotnejšie, keď vedeli, že sa z nej podľa všetkého mala stať budúca pani domu, keby len ich milovaný pán Clayton nezmizol bez stopy.

Portiin nápad, ako by ho mohli nájsť a zachrániť, ich naplnil novou nádejou potom, čo sa zdalo, že už akákoľvek nádej zomrela.

A tak boli teraz tu a trmácali sa lesom vo výzgjajúcom koči.

Boli na ceste na stretnutie s neslávne známym lúpežníkom.

Kým Denny držal opraty, šťihly a upravený Cassius navigoval. Komorník mal bystrý zrak – prinajmenšom v záležitostiach pánskej módy – a tak mal na starosti sledovanie tajomných inštrukcií, ako sa dostať do tábora lupičov, ktoré okuliarnatý reportér novín pán Townsend v najväčšej tajnosti zveril Portii.

Len Townsend vedel, ako dostať správy k legendárnemu Silversmokovi a späť. Ktokoľvek chcel požiadať slávneho zločincina o pomoc, musel ísť cez neho. On bol ten, kto prvý zverejňoval jeho najnovšie husárske kúsky. Bolo to, akoby mal reportér informácie priamo znútra jeho družiny, a zjavne aj mal, pretože to práve on Portii dohodol dnešné stretnutie.

Pravdaže, žiadne mená. A práve Townsend jej dal potajomky všetky inštrukcie týkajúce sa toho, čo si má vziať a kam má ísť.

Silversmoke mu zjavne dôveroval. Nuž, a tak si dohodli dátum a čas stretnutia.

Od okamihu, keď dnes večer odišli z Moonlight Square v okázalej londýnskej štvrti West End, Cassius s Townsendovými inštrukciami v ruke navádzal Dennyho, kde presne má odbočiť. Robil to rovnako puntičkársky, akoby Joelovi žehlil jednu z jeho dokonalých košiel na mieru.

Keď si Portia spomenula na vyberaný štýl svojho nápadníka, nevdojak vzdychla. Najmä, keď jej snúbenec nijaký štýl nemal.

Ach. Pre ňu už bolo neskoro. Sľúbila, že sa vydá za vojvodu. Keby bol však Joel stále nažive, keby sa jej ho podarilo nájsť, aspoň jeho služobníctvo by mohlo žiť ako predtým.

Čo sa týkalo Portie, bude sa musieť jednoducho zmieriť s vedomím, že je v bezpečí. To jej bude musieť stačiť.

Pokiaľ ich však čakali temnejšie správy, ak sa ukáže, že jej bývalý favorit je naozaj mŕtvy, tak jej bude jedno, čo sa s ňou stane. Môže sa pokojne aj vydať za Fountainhursta, ako bolo už naplánované. Taký vplyvný manžel by bol pre jej rodinu náramne výhodný. Stala by sa vojvodkyňou a možno by sa jej podarilo využiť svoj vplyv na to, aby pomohla svojmu búrlivému bratovi vrátiť sa do spoločnosti po tom, čo ho z nej vypudili.

Pravda, ak sa ešte niekedy vráti domov do Anglicka.

Tak či onak, Portia v hĺbke duše veľmi dobre vedela, že bolo príliš neskoro vycúvať z toho zväzku. Zdržiavala to tak dlho, ako sa len dalo, už dvakrát sa jej podarilo nejako vyhovoriť a svadbu odložiť.

Jeho milosť si to, našťastie, ani nevšimla. Zdalo sa, že ho jej zdržiavanie netrápi. Prinajmenšom v jeho listoch nebol ani náznak rozčúlenia, ale aj to bolo vlastne ťažké posúdiť, keďže sa spolu ocitli v jednej miestnosti len trikrát.

Lucas Wakeford, vojvoda z Fountainhurstu, chodieval do Londýna zriedkavo, a namiesto odpovede jej iba načarbal jedinou vetu: *Ako si prajete, milady.*

Okrem toho jej budúci mocný a bohatý manžel nevenoval veľa pozornosti.

Čo bolo zrejme dobre. Zdalo sa, že obaja dobre chápu význam manželstva ako tradičného spojenia dvoch veľkých rodov bez lásky.

Asi toľko k jej dievčenským snom o tom, že raz nájde pravú lásku.

Aj tak to bolo pochabé, pomyslela si. Život tak nefunguje, ako vravievala jej mama. Preto pred niekoľkými mesiacmi rezignovala na svoj osud a namiesto oddávania sa detinským fantáziám sa pustila do plánovania svadby. Napokon, bola praktická žena, dokonca trochu cynická.

Ak nemohla mať muža, ktorého naozaj chcela, tak bude mať aspoň svadbu svojich snov. Teraz do toho veľkého dňa – poslednej júnovej nedele – ostávalo presne dvadsaťšesť dní a takmer všetko bolo pripravené.

V okamihu, keď dokončila tento slávnostný projekt, sa jej však znovu vrátili všetky páľčivé otázky o tom, čo sa stalo Joelovi Claytonovi, a neustále ju máтали. Zapĺňali prázdnotu jej nudného, hoci privilegovaného života.

Potom si jedného dňa asi pred dvoma týždňami všimla priamo v novinách príbehy o Silversmokovi.

Celý čas to mala priamo pred očami...

Nápad prišiel ako blesk z jasného neba.

Okamžite sa z neho stala posadnutosť, tak ako tomu bolo pri všetkých nových projektoch, čo jej napadli. Hneď sa pustila do starostlivého výskumu galantného lúpežníka s rovnakou pozornosťou k detailom, akú venovala prípravám svojho svadobného dňa.

Ten nápad bol, pravdaže, šialenstvo; dobre to vedela.

Predsa však nevedela odolať a pokračovala ďalej. Pozorne si preštudovala príbehy, ktoré o ňom písali v novinách, a prišla k záveru, že im verí.

Verí v Silversmoka, legendu.

Verí, že by jej mohol naozaj pomôcť.

V týchto časoch bol určite nedostatok hrdinov. Tento tajomný zločinec však občas pomáhal ľuďom, ktorí sa už nemali kam obrátiť...

Napokon sa Portia rozhodla, že nemá čo stratiť, a zašla za pánom Townsendom. O niekoľko dní neskôr jej reportér poslal vzrušujúcu odpoveď, že Silversmoke sa s ňou stretne.

V túto noc však, pravdaže, nemala žiadnu záruku.

S radosťou mu však zaplatí, ak pristane na to, že jej pomôže nájsť nezvestného nápadníka – skôr než sa vydá za čudného samotárskeho vojvodu.

Ako sa koč terigal temným lesom obrasteným machom, odrazu Cassius tlmeno zvolal: „Tamto, pred nami – vidím svetlo!“

Portia aj pani Berryová okamžite vystrčili hlavy z okien. Portia však nevidela nič, len húštiny ostružín a ďalšie stromy.

Pani Berryová, ktorá jej robila garde, takisto vtiahla hlavu späť a spýtavo na ňu pozrela. „Ešte vždy to chcete urobiť, milady?“

„Začína sa to vynárať!“ zašepkal nahlas Cassius.

Jeden z koní nervózne zaerdžal.

„Mám zastaviť, madam?“ ozval sa Denny. „Myslím, že ak pôjdeme ďalej, nebude tam dosť miesta na to, aby sme sa obrátili.“

Cítila, že keď napokon našli to miesto, sluhov sa zmocnil strach. Počula im ho v hlasoch, a hoci si sama veľmi dobre uvedomovala svoj, musela ísť príkladom.

„Odvahu,“ povedala im. „Nebudeme sa obracať späť. Sám Silversmoke nám sľúbil bezpečný prechod.“

„Nie som si istá, akú váhu má slovo lúpežníka,“ zašomrala pani Berryová.

„Silversmoke nie je obyčajný lúpežník, pani Berryová. Keby bol, neboli by sme tu. Pokračuj, Denny,“ prikázala Portia. „Čakajú nás. Ak budeme meškať, bude to vyzeráť podozrivo. Nebojte sa, všetko bude v poriadku. Musíme to urobiť. Pre pána Claytona.“

„Pre pána Claytona,“ zopakoval mladý sluha odhodlane. „Rozkaz, milady. Ak ho niekto dokáže nájsť, tak je to Silversmoke.“

Dúfajme, pomyslela si Portia a koč sa trmácal ďalej.

Dobre vedela, že na tie prikrášené historky o hrdinskom banditovi nestavila len vlastný život, ale aj životy ďalších troch ľudí, čo ešte znásobovalo jej nervozitu. Sťažka preglgla a povedala si, že to je jednoducho príležitosť, ako si to overiť.

Skôr než stratí odvahu.

Povrávalo sa, že prezývku Silversmoke, teda Strieborný dym, získal preto, lebo sa často objavoval a mizol v chumáčoch hmly, ktorá bola v Anglicku vždy naporúdzi.

Aké dramatické, pomyslela si cynicky. Keď sa na to pozrela pragmaticky, hmlisté noci musia byť na prepádávanie kočov ideálne.

Nuž, nebol to, pravdaže, žiadny Robin Hood, ale predsa sa zo Silversmoka stal akýsi ľudový hrdina, pretože okrádal len bohatých a časť lupu dával vdovám a sirotám obesených kriminálnikov.

Nikto nevedel, kto to v skutočnosti je, ale chudobní sa ho vôbec nemuseli obávať.

Jedna zo známych historiek dokonca hovorila o tom, ako raz natrafil na voz s roľníkmi, čo mierili na sever, aby si našli prácu pri sene. Uviazli na kraji cesty, keď im z voza odpadlo koleso.

Na smrť sa ho aj s jeho bandou báli, ale namiesto toho, aby im Silversmoke ublížil, prikázal svojim mužom, aby prostým ľuďom pomohli. Dal im nejaké peniaze na jedlo a potom ich bezpečne poslal ďalej. Takmer ušľachtilé gesto.

Keď zastavoval koč bohatých, nikdy nebral obrúčky alebo predmety s citovou hodnotou.

A nikdy sa neuchýlil k násiliu, jedine ak nejaký džentlmen alebo jeho kočiš urobili hlúpu chybu a pokúsili sa naňho zaútočiť ako prví. Ani v tom prípade však nepoužil prehnanú silu.

Nikdy nikoho nezabil, aspoň podľa toho, čo vedela. Kebyže áno, nebola by tu. To by bolo aj pre ňu príliš nebezpečné.

Tak či onak, všetky Silversmokove hrdinské činy inšpirovali dokonca aj mužov zákona, aby nad jeho darebáctvami privreli oko – najmä keď bol známy tým, že nechával oveľa horších zločincov zviazaných a so zapchatými ústami priamo pred dverami predstaviteľov spravodlivosti.

Napríklad krutého majstra, ktorý nemilosrdne bičoval svojich úbohých učňov. Alebo podvodníka, ktorý oklamal starší pár a obral ich o majetok.

Alebo trojicu opovrhnutiahodných mladíkov, ktorí prepadli istú koketu, čo ich všetkých odmietla, zaútočili na ňu a úbohé dievča zneužili a zbili do bezvedomia.

Silversmoke vyhodil všetkých troch jej útočníkov zmlátených na nepoznanie a s dolámanými kosťami pred miestnym väzením, úhľadne pripravených priamo na šibenicu.

Policajní sudcovia vždy vedeli, že išlo o jeho prácu, pretože každému takémuto lotrovi visel na šnúrke na krku dielik domina.

Jeho vizitka. Taká, ktorú dokázali prečítať aj negramotní zločinci.

Ten muž mal štýl, premýšľala Portia. Dokonca aj Joel by s ňou súhlasil, a on o tom niečo vedel ako ten najväčší frajer v spoločnosti.

Povrávalo sa, že kriminálnici sa Silversmoka desia ako čert kríža, ale dámy upadali do mdlôb, keď ich okrádal – a nebolo to od strachu.

Podľa toho, čo čítala v novinách, sa zdalo, že po tých nočných stretnutiach na cestách sa do lúpežníka polovica jeho ženských obetí zamilovala.

Portia pokrútila hlavou. Chýrny kriminálnik nepochybne budil pôsobivý dojem, keď sa vynoril z tmy do mesačného svitu v sedle svojho rovnako známeho koňa Tempa, a vyslovil vetu, ktorej sa každý cestujúci desil: „Peniaze alebo život!“

Ale ako mohli tie omdlievajúce husičky v novinách prisahať, že je to krásny muž, keď pracoval pod rúškom noci a nosil masku?

To by naozaj rada vedela.

Sú to somariny, pomyslela si, najmä keď sa sama vždy s hrdosťou považovala za veľmi praktickú a rozumnú osobu, čo sa drží pri zemi.

Pravda, okrem dnešnej noci.

Iste, dnešný malý výlet na stretnutie s lupičom v jeho skrýši nepatril ani náhodou medzi činnosti, ktoré by robila mladá dáma zasnúbená s vojvodom.

Bude lepšie, ak sa o tomto Founthainhurst nikdy nedozvie, pomyslela si nepokojne.

Výstredný či nie, bol to vojvoda. Keby mu akékoľvek dievča dalo košom, poriadne by si zavarilo v spoločnosti.

A čo sa týkalo Portiiniých rodičov, bola si istá, že by ju určite doma zamkli až do svadobného dňa, keby čo i len tušili, kde teraz je. Nebola vysporiadaná s tým, že koná bez ich vedomia – najmä po všetkých trápeniach, ktoré im pred rokmi privodil Hunter.

Keby však jej brat nepreplával pol sveta v honbe za bohat-

stvom a dobrodružstvom, tak by jej mohol pomôcť on a nemusela by sa obracať na prekliateho lúpežníka.

Niežeby mu to mala za zlé, opravila sa rýchlo.

No či už bol Hunter dedič titulu, alebo nie, určite bol čiernou ovcou rodiny. Práve preto sa Portia vždy tak veľmi snažila urobiť rodičov šťastnými – ak sa, pravdaže, dve také nespokojné duše vôbec dali niečím potešiť.

Našťastie boli dnes večer obaja zaneprázdnení. Mama bola zase raz vonku na poháriku so svojimi okúzľujúcimi priateľmi a otec po tradičnej výdatnej a veľkolepej večeri zadriemal v obľúbenom kresle.

Markíz z Liddicoatu práve chrápal s nohami vyloženými na otomane v ich dome na Moonlight Square v spoločnosti svojho papagája a nemal ani potuchy, že sa jeho dcéra vykradla na ľahkomyselné stretnutie medzi štyrmi očami so zločincom.

To len dokazovalo, v akej zúfalej situácii sa ocitla a aká bola rozrušená.

Silversmoke bol jej poslednou nádejou. Prijme však túto úlohu?

Skrýval sa pod maskou hrdina alebo iba ďalší zloduch?

Zdalo sa, že to čoskoro zistí. Radšej by nemala meškať.

Dohodli sa na stretnutí o jedenástej.

Pozrela na medailónové hodinky, ktoré nosievala na krku, a s úľavou zistila, že zatiaľ idú načas.

Kým sa koč trmácal tmavým lesom, Portia premýšľala, ako presne by začal Silversmoke hľadať Joela v prípade, že by jej chcel v tejto záležitosti pomôcť.

Zrejme mal svoje spôsoby.

Vzhladom na svoju profesiu má isto priateľov na tých najnižších miestach. Nepochybne sa môže vypytovať a pátrať aj na miestach, kde by urodzená dáma nemala najmenšiu šancu. Ak Boh dá, mohol by uspieť aj tam, kde Bow Street zlyhala.

Pravdaže, ak bude súhlasiť, že jej pomôže.

Možno sa len schuti zasmee nad tým, aká je naivná, keď uverila všetkým tým kvetnatým rozprávkam a prikáže svojim mužom, aby ich všetkých štyroch zmasakrovali a pohodili ich telá v lese.

Skutočne príjemná myšlienka.

Zovrelo jej srdce, ale hrôzu rýchlo zahнала štipľavou myšlienkou. Aspoň sa nebudem musieť vydať za Fountainhursta.

Všimla by si to vôbec jeho milosť?

Šibeničný humor jej pomohol nazbierať odhodlanie, zatiaľ čo sa svetlo medzi stromami konečne zhmotnilo do malého hostinca so strechou z trstia, pred ktorým bol uviazaný tucet osedlaných koní.

„Pozrite sa na to,“ zamrmlala pani Berryová, hľadiac naň.

Zdalo sa, že konečne sa dostali ku skrýši banditov – buď to bola ona alebo to bola nejaká čarovná pasca, ktorú im nastražili lesné víly.

Kým Denny viedol koč priamo k pochybnej budove, Portia si ju premeriavala a uvažovala, či celkom neprišla o rozum. No tak, to nemyslíš vážne, však? Nemôžeš predsa ísť do takej diery.

Hunter by tam určite nešiel.

Schátraný hostinec bol učupený uprostred lesa, akoby sa krčil pod veľkou prehnutou strechou. Nad dverami visela obitá tabuľa, na ktorej stálo: U slepého jazveca.

Po oboch stranách štítového vchodu boli malé okienka. Trstinová strecha sa skláňala tak nízko nad ne, že pripomínali privreté oči mrzutého opilca, čo zíza na svet okolo seba a hľadá, komu by dal po papuli.

Portia stisla pery a cítila, ako jej po líci stiekla kropaj potu.

„Chcete vystúpiť, milady?“ zvolal Denny nervózne. „Alebo mám len prejsť okolo?“

S úľavou si uvedomila, že má napokon predsa len možnosť ujsť – vďaka bohu.

Hostinec obkolesovala hrboľatá cesta. Mohli by sa po nej jednoducho otočiť a ponáhľať sa preč z tohto lesa zamoreného zločincami smerom, z ktorého prišli. Uháňať ako opreteký späť do Londýna.

A nechať Joela jeho osudu...

„Milady?“ zopakoval Denny ešte znepokojenejším hlasom.

Portia neodpovedala, diskutovala sama so sebou. Ďalšiu nekonečnú minútu sedela ako vrece zemiakov, ochromená nervozitou, ktorá ju na poslednú chvíľu prepadla.

„Ste tam vzadu v poriadku, madam?“ ozval sa Cassius róz-
nym hlasom, v ktorom bolo jasne počuť obavy.

„Ehm...“ tíško vydýchla a schmatla rukoväť kabelky. Noc bo-
la až príliš horúca a z koča akoby ktosi vysal všetok vzduch.

Na malej čistinke okolo skrýše banditov však konečne zbadala
nočnú oblohu a cítila aj náznak vánku. Vysoko nad nimi svie-
til biely mesiac napoly zamaskovaný šalom chumáčovitých
oblakov a okolo neho sa veselo trblietali hviezdy.

Je to tu, povedala si a zahryzla si do pery. Áno, alebo nie? Ísť,
či ostať?

Rozhliadla sa a zbadala niekoľko ošumelých kočov, farmár-
sky voz a jeden ľahký koč.

Z komína, ktorý vytrčal z práchnivej trstiny na streche, stú-
pali pásiky dymu. Isto varili pre svojich zákazníkov.

Portia zvrastila tvár. Nevedela si predstaviť, že by na takom
mieste niečo zjedla. Určite by jej z toho prišlo zle. Napokon, ce-
lé to miesto vyzeralo pochybne – ale koho sa snažila oklamať?
Aj toto jej nešťastné dobrodružstvo bolo pochybné.

Najlepšie by bolo, keby tam jednoducho nešla a nedala sa zabiť.

Lenže všetky tie novinové príbehy, čo zozbierala, všetko, čo
o Silversmokovi čítala, jej dávalo poslednú iskierku nádeje, že
možno predsa jestvuje spôsob, ako zistiť, čo sa stalo s mladým
mužom, ktorého si mala vziať.

Ak sa má v živote pohnúť ďalej, musí sa skrátka konečne do-
zvedieť, ako v skutočnosti dopadol. Odpoveď na túto otázku,
nech by bola akokoľvek pochmúrna či drastická, by túto záleži-
tosť v jej srdci uzavrela. Nevedomosť ju mučila – tápala a do-
stávalo sa jej len odpovedí, ktorým nedokázala veriť.

Rodičia jej hovorili, aby to nechala tak. Otec ho aj tak nikdy
nemal v láske. Ach, zato jej snúbenca mal rád dosť. Lord Liddi-
coat kedysi pred rokmi zasadal v nejakej nudnej parlamentnej
komisii s vojvodovým nebohým otcom.

Keďže si predchádzajúceho vojvodu z Fountainhurstu tak
vážil, nádej sa, že jablko nepadlo ďaleko od stromu.

Jej mama sa zase tvrdila, že keby mala z dcéry vojvodkyňu,
bol by to najväčší úspech jej života. Navyše, Portia mala už dva-

dsaťtri rokov. Jej staršia sestra Sarah (slečna dokonalá) mala v jej veku už dve deti, a hoci mama uznávala, že bol Joel očarujúci, Fountainhurst mal postavenie.

Dokonca aj Portiina najlepšia priateľka Serena, vojvodkyňa z Rivenwoodu, taktne naznačila, že Joelovo dvorenie aj tak nevyzeralo vážne.

„Lenže on nikdy nebral nič vážne! Preto som ho mala rada. Bol zábavný!“ zvolala vtedy Portia, ale Serena iba vzdychla.

Čo sa s ním, dopekla, mohlo stať?

Dospelý muž nemôže len tak bez vysvetlenia zmiznúť z povrchu zemskeho; bez odkazu, bez dôvodu, bez toho, aby sa našlo jeho telo!

Nedávalo to vôbec zmysel!

Áno, vedela, že býval impulzívny – to bolo súčasťou jeho šarmu –, ale aby zmizol na celý rok bez toho, že by dal komukoľvek o sebe vedieť? Dokonca ani vlastnej matke? To sa naňho nepodobalo.

Niečo tu vôbec nesesedelo. Jednoducho sa muselo čosi stať.

Kam zmizol? Ak mu niekto niečo urobil, chcela vedieť kto, čo a prečo. Odjakživa bola nesmierne zvedavá, už ako dieťa. Rozčuľovala rodičov aj súkromných učiteľov nekonečnými otázkami, ktoré sa priam rinuli z jej živej mysle: Prečo je obloha modrá? Ako dokážu vtáky lietať?

Dokážem lietať aj ja? Ako dlho trvá večnosť?

Aký veľký je svet?

Pomyslenie, že táto najdôležitejšia otázka celých jej doterajších dvadsiatich troch rokov života by mala ostať nezodpovedaná, bolo skrátka neznesiteľné.

Medzičasom už síce sľúbila, že si vezme iného, ale čo už? Odmietala však dopustiť, aby svet na úbohého Joela jednoducho zabudol a pokračoval, akoby ani nikdy neexistoval.

Bolo strašné prizerať sa, ako sa oňho ľudia s ubiehajúcim časom prestávajú zaujímať. Ona však nie. Odmietla dopustiť, aby sa jednoducho rozplynul ako duch zo starého hradu.

Ak je niekde tam vonku a nažive, ako jej navrávala intuícia, tak ho niekto musí nájsť a pomôcť mu.

A ten niekto je Silversmoke. Odvážny cudzinec, ktorý bránil slabých. Chránil nevinných. Prepožičiaval svoju silu tým, čo pôsobili ako stratené prípady.

Malo to len jeden háčik.

Ak sa v ňom mýlila a odváži sa vkročiť do hostinca U slepého jazveca... možno odtiaľ už nevyjde živá.

Sťažka preglgla.

Sluhovia sa jej pýtali, čo majú robiť, ale ona nepočúvala. Práve vtedy totiž upútal jej pozornosť pohyb v tieni pod jedným z veľkých starých stromov vedľa hostinca. Obrátila sa a zaostri-la zrak.

Strieborný lúč mesačného svitu osvetľoval majestátneho čierneho žrebca, ktorý tam stál osedlaný, priviazaný a pásol sa.

Mal farbu polnoci, štyri biele ponožky, a keď ho Portia spozнала, zalapala po dychu.

Tempo!

Lúpežníkov verný tátoš vyzeral presne tak, ako ho opisovali v novinách! Znovu v nej vzplanula nádej a srdce sa jej rozbúchalo.

Vidíš? Prinajmenšom ten kôň je skutočný. A ak je pravdivá táto časť, zvyšok bude zrejme tiež pravdivý. Odrazu jej táto výprava do nočného lesa nepripadala taká šialená ako pred chvíľkou. Mohlo by to naozaj vyjsť!

Pre Joela, rozhodla sa, stiahla si čierny čipkový závoj na tvár, otvorila dvere koča a vystúpila.

„Nech sa stane čokoľvek, neodídte bezo mňa,“ zavelila.

„To by sme nikdy neurobili, milady,“ dušoval sa Cassius.

Denny zoskočil z kozlíka. Úprimné oči mal rozšírené od strachu, ale čelúť pevne zovretú. „Mám ísť s vami, milady?“

Portiu jeho odvážna ponuka zaskočila. Možno nebol ktovie-ako bystrý, ale mal dobré srdce. „Ďakujem, Denny, ale nie. V jeho správe stálo, že mám prísť sama.“

Pani Berryová sa načiahla a stisla jej ruku. „Ach, buďte opatrná, srdiečko.“

„Budem.“ Vďačne prikývla.

Odhodlane sa obrátila k lúpežníckemu brlohu a nevšímala si

búrlivý tlkot svojho srdca. Zdvihla bradu, zhlboka sa nadýchla a statočne vykročila k dverám.

Na jej prekvapenie sa otvorili, skôr než k nim došla, a hlasno zavrzgali v pántoch. Portia zamrzla v svetle, ktoré sa vylialo znútra spolu s drsným burácajúcim chlapským smiechom a hurhajom. Sprevádzal ich kúdol tabakového dymu a melódia hraná na husliach.

Vtom sa vo dverách zjavila chudá šľachovitá postava: silueta staršieho muža s dlhými nohami v ovisnutom kabáte so svätôžiarou dlhších vlasov farby cínu a striebřistými fúzmi.

„Tak čo, dievčička?“ zahundral. „Idete či nie?“

Portia zaváhala a zovrela kabelku, keď ju zavalila oneskorená vlna hrôzy.

Tvárou v tvár prvému živému zločincovi, ktorého kedy videla, sa okamih nezmohla na slovo. Hlas sa jej zasekol v hrdle. Nemienila však pôsobiť ako zbabelá, a tak sa pozbierala, vystrela plecica a rázne vykročila k nemu.

„Áno. Ďakujem.“

Striebrovlasý lupič čakal. Keď sa priblížila k nemu, všimla si prenikavý pohľad jeho tmavých očí a ponurú tvár zbrázdenú vráskami.

Hoci bol po zuby ozbrojený – mal pištole a dýku – necítila z neho nevráživosť ani ktovieaký záujem; len vystrel ruku a čakal.

Portia si uvedomila, že mu má dať malý slonovinový dielik domina, ktorý jej zveril Townsend. „Ach – hm, chvíľočku, prosím.“

Zalovila v kabelke a v ušiach jej pri tom znela ozvena novinárovho varovania, že ten maličký predmet je pre jej bezpečnosť na tomto mieste nevyhnutný.

Po prvé, domino Silversmokovi dosvedčí, že je naozaj tou ženou, s ktorou si dohodol stretnutie. Po druhé, Townsend povedal, že keby ich cestou obťažovali nejaké iné bandy, stačí, ak im ukáže dielik so štyrmi bodkami – jednou za každého člena jej výpravy. To bude dokonca aj pre negramotných kriminálnikov dostatočný dôkaz, že ona a jej spoločníci majú dohodnutú schôdzku so Silversmokom a musia ich nechať prejsť, inak s ním budú mať sami dočinenia.

Kde je, dočerta? Horúčkovito šmátrala v kabelke, ale neúspešne. Čo ak ho nenájdem? Čo potom?

Práve keď začínala panikáriť, narazila prstami až na dno kabelky. S úľavou zovrela slonovinový dielik, vytiahla ho a položila chlapovi do dlane.

Cez čiernu čipku závoja videla, ako sklopil zrak na štyri čierne bodky a prižmúril bystré oči.

„Traja sluhovia a vy, madam. Nikto iný.“

„Áno,“ dostala zo seba a prikývla.

„Skrývate niečo?“ Pochybovačne si ju premeral pohľadom a Portia si odrazu uvedomila, že sa pýtal na to, či je ozbrojená.

„Ach, nebesá, nie!“ Radšej mu nevešala na nos, že aj keby mala niekde skrytú zbraň, nemala by ani poňatia, ako ju použiť.

Keby išlo o jej dámsku lukostreleckú výbavu, bola by to trochu iná reč, ale aj v takom prípade strieľala vždy len na slamených panákov, nie na ľudí.

Odkiaľ si, no vzal ju za slovo. „Nebudem prehľadávať dámu.“

To by som prosila. Rozhorčene zmeravela a pripomenula si svoje postavenie markízovej dcéry a budúcej vojvodkyne.

Nezdalo sa však, že by naňho urobila dojem.

„Som Gower. Nasledujte ma,“ povedal muž. Aspoň si myslela, že povedal Gower, pretože celkom nerozumela jeho hlbokému dunivému hlasu, keď sa odvracal. „Chlapcov si nevšímajte, neublížia vám. Vedia, že by skončili s podrezaným hrdlom.“

Pri takej nenútenej zmienke o násilí rozšírila oči, ale Gower už vošiel dnu a vedela, že ho musí nasledovať.

Posledný raz sa neisto obzrela cez plece na koč a sluhov, ktorí to celé sledovali, a zaváhala. Bola len kúsoček od toho, aby oľutovala, že sa do toho vôbec pustila. Rýchlo sa však spamätala a ponáhľala sa za ním.

Keď prešla cez prah hostinca, spočinula pohľadom na útulnom priestore s nízkym stropom. Po pravej strane bol pult a uprostred niekoľko dlhých stolov, za ktorými sedelo asi dvadsať drsne pôsobiacich mužov, ktorí jedli, fajčili a hrali karty.

Ostatní hádzali šípky do dosky na stene po jej ľavici, zatiaľ čo huslista sediaci na stolčeku v kúte hral trúchlivú melódiu.

Len čo ju muži zbadali, nastalo hrobové ticho.

Hudba ustala, lúpežníci sa obrátili, a keď si ich Portia cez čierne závoj lepšie premerala, zneistela.

Vyzerali veru nebezpečne. Prinajmenšom mimoriadne pochybne. Jednoznační gaunerí. Strapatí, špinaví, zarastení. Rozgajdaní, potetovaní. Mladí či starí, všetko to boli poriadne tvrdí chlapi s nie práve priateľským pohľadom. A všetci do jedného civeli na ňu.

V ústach jej vyschlo. Panebože na nebesiach, pomôž mi.

Inštinktívne sa stiahla späť do dverí, ale tie už boli zavreté, a tak do nich narazila zadkom a lopatkami.

Gower netrpezlivo mávol rukou, Portia spravila dva svižné kroky k nemu a snažila sa pri tom nevnímať zvyšok divokej družiny.

Nanešťastie to však opačne neplatilo a zo všetkých strán sa na ňu chlapi začali uškŕňať – čo bolo ešte desivejšie.

„Ale, ale, čo to tu máme?“

„Vitaj, srdiečko.“

Začali vstávať zo stoličiek a lavíc prikrádať sa bližšie k nej. Dychtivo na ňu zízali a uškŕňali sa štrbavými úsmevmi ponad krígle, čo držali.

„Kúpim ti niečo na pitie, fešanda?“

„Ako asi vyzeráš pod tým závojom?“

Bez varovania začali zo všetkých strán písať, dávať jej oplzlé návrhy na činnosti, o akých doposiaľ ani nepočula, a trúsit slová, ktorým nerozumela a radšej ani nechcela porozumieť.

Celý život sa k nej rodičia správali, akoby bola perla v zamatovej škatuľke, a keď bola odrazu vystavená toľkej hrubosti, pred ktorou sa nedalo ujsť, bála sa, že sa od strachu a ohromenia rozplače.

Nikdy predtým sa s takýmito ľuďmi priamo nestretla. Nie zblízka.

Približovali sa k nej zo všetkých strán ako svorka hladných vlkov a za ten krátky okamih, čo váhala, sa cestička medzi ňou a pánom Gowerom uzavrela a títo zrazu prehnane priateľskí kriminálnici ju načisto obkľúčili.

Jeden sa naklonil bližšie a dokonca ju ovoňal. „Mmm, vonia dobre.“

Odrazu odkiaľsi zozadu hostinca zaburácal hlboký hlas pripomínajúci hromobitie. „Dotknite sa jej a ste na mieste mŕtvi!“

Portia nadskočila, ale prísny hlas všetkých razom umlčal.

„Uvoľnite jej cestu. Hneď,“ vyhlásil muž s nemilosrdnou autoritou, akoby švihol bičom.

Portia nevidela, komu ten hlas patrí, pretože ho ešte vždy začlňali.

„Tá dáma prišla za mnou,“ dodal temne. „Je pod mojou ochranou. Varujem vás. Prived' ju ku mne, Gower.“

„Len sme sa trochu zabávali, pane,“ zašomral jeden zo surovcov, zatiaľ čo jej tlupa ustupovala z cesty.

Keď sa po ňu Gower vrátil a chytil ju za zápästie, srdce jej ešte vždy tíklo. Sivovlasý muž na ňu iba namrzene fľochol.

„Povedal som, aby ste išli za mnou,“ zašomral a bezpečne ju viedol hostincom. „Aby vám tie oči nevypadli!“ vyštekol na zbojníkov, čo sa im uhýbali z cesty a pomaly sa vracali k pivu a šípkam, akoby predtým iba skúšali jej odvahu.

Portia sa ešte chvela, ale Gower ju rázne ťahal k výklenku pri kozube. Od zvyšku hostinca bol oddelený dubovou priečkou siahajúcou do výšky pliec, z ktorej vychádzali drevené tyčky nahor až po strop.

Vstup do výklenku zakrýval červený záves, bol však odhrnutý nabok ako otvorené dvere.

Gower ju hnal dnu a len čo vošla do tmavého priestoru s ešte nižším stropom, všimla si jediný lampáš visiaci nad doškrabaným a odretým stolom z tmavého dreva.

V neďalekom kozube lenivo horel malý ohník. V tieni pri ňom stál muž v čiernom a jednou rukou sa opieral o kozubovú rímsu.

Obrátil sa k nim – vysoký, svalnatý, pôsobivý –, a len čo Portia zbadala tmavú masku zakrývajúcu mu hornú polovicu tváre s ostrými črtami, vedela, že sa ocitla v prítomnosti samotného Silversmoka.

Kývol hlavou Gowerovi, ktorý svojmu mladému šéfovi zjav-